

TELEOBJECTIU

Joaquim Colominas

quim.colominas@menta.net

La influència institucional

Les institucions polítiques, les regles de joc institucional, influeixen directament en el funcionament d'un país, en el fet que vagi millor o pitjor. Per exemple, comparant dos països del nostre entorn cultural, França i el Regne Unit, veurem com institucions diferents porten a situacions diferents.

Per una banda, la França decadent dels darrers anys de la presidència de Chirac: la victòria del no en el referèndum sobre la Constitució europea, la derrota de la candidatura olímpica de París del 2012, les revoltes a les banlieues, l'oposició al contracte juvenil (CPE), l'afer Clearstream. Chirac ja havia gastat tota la pólvora i no tenia força per redreçar la situació política, econòmica, anímica, del seu país. Però, com que en els sistemes semipresidencials els mandats del cap d'Estat són a data fixa i no es poden reduir, l'agonia es va anar allargant fins que va arribar, finalment, la data de les eleccions següents. En definitiva, França va perdre molt de temps.

La França de l'última era Chirac va perdre molt temps per culpa del seu sistema polític

Per l'altra banda, al Regne Unit, bressol del sistema parlamentari, sí que existeix la dissolució anticipada del Parlament. Es poden convocar noves eleccions abans que finalitzi la legislatura. Si les circumstàncies polítiques han canviat, es pot dissoldre el Parlament. I justament això és el que el govern britànic, presidit per Gordon Brown, està pensant fer: convocar eleccions anticipades per a la tardor. Naturalment que, al ser una potestat exclusiva del primer ministre, aquesta decisió es pren si els sondejos són favorables als seus interessos. Però qui hi surt guanyant, finalment, és el país.

Ara que repensem el nostre sistema electoral, caldrà tenir en compte els interessos dels ciutadans, del país, no la dels seus servidors.

* Joaquim Colominas és professor de ciència política de la Universitat Ramon Llull

Israel El front nord

Reportatge

El rectangle que recorda el lloc on va ser atacada la patrulla israeliana fa 13 mesos ■ J. BERIS

Un llarg any esperant notícies d'Udi i Eldad

2006 • Es compleixen 13 mesos del segrest dels dos soldats israelians a la frontera amb el Líban
FUTUR • L'exèrcit tem un nou cop de Hezbollah

Jana Beris
FRONTERA ISRAELIANO-LIBANESA

Aquesta setmana s'ha complert un any del final de la guerra entre Israel i Hezbollah. El detonant del conflicte va ser el segrest de dos soldats israelians –i la mort de vuit més– un mes abans, quan la seva patrulla va ser atacada per un escamot de la guerrilla xiïta proiraniana de Hezbollah que, des del veí Líban, es va infiltrar en territori d'Israel.

Tornar a la zona on es va produir el segrest, més d'un any després, és impactant. Observant de prop el terreny, aquell revolt on va ser assaltada la patrulla, a tocar de la frontera amb el Líban, és inevitable pensar que la trampa era mortal. La vigília, l'11 de juliol del 2006 a la nit, el sistema de detecció electrònica va captar un moviment a la tanca fronterera. El punt exacte quedava enregistrat. L'exèrcit hi va enviar una patrulla, que no hi va veure res. La història es va repetir uns quants cops més. No hi van trobar mai res. Fins i tot van arribar a pensar que el contacte l'havia produït algun animal que voltava per les muntanyes.

Però aquella calma era només el silenci previ a la tempesta. Hezbollah ja estava a punt per a un nou atac. El 12 de juliol, quan els dos vehicles Hammer en què viatjaven alguns reservistes circulava pel camí que ressegueix la línia limítrofa, pel cantó israelià de la frontera, es va fer l'infern. Coets disparats a curta distància i trets des d'un turó situat damunt mateix de la frontera es van abatre sobre els israelians. Després de la pluja de projectils, homes de Hezbollah van sortir de l'amagatall i van córrer cap al primer cotxe, per endur-se'n Ehud Udi Goldwasser, al se-

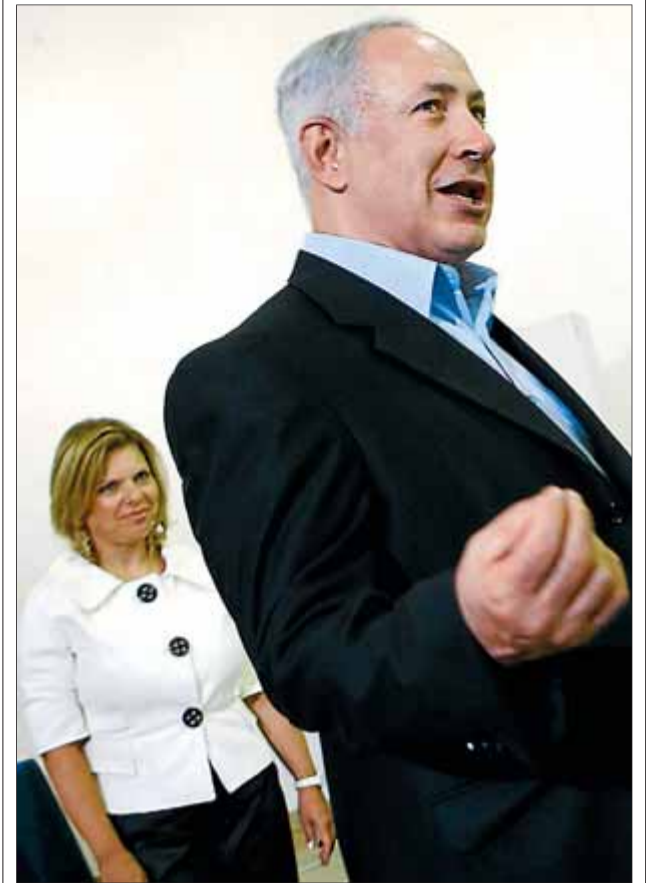
ient del copilot, i Eldad Regev, assegut darrere seu, tots dos malferits.

El lloc exacte on va ser atacat el primer Hammer està marcat avui a l'asfalt amb un rectangle negre. A cada angle, hi ha escrit el nom d'un dels quatre soldats que eren dins: Razek, el conductor drus, que va ser ferit; Udi, al seu costat; Eldad, darrere seu, i a la seva esquerra, Tomer, també ferit. Fa poc, Karnit, la dona d'Udi, va afegir "amor meu" al nom del seu marit.

Alçant la mirada des d'aquest punt, es pot veure un arbre frondós que pot servir d'amagatall. A la dreta, a poca distància, hi ha la localitat libanesa d'Ayta a-Shaab, on es va dirigir el vehicle de Hezbollah amb els dos soldats segrestats. Ara entre la carretera israeliana i el territori libanès s'hi aixeca una porta groga de ferro que destaca més el perill. L'hi van posar després de la guerra. Si es mira al voltant, es capta ben clarament com n'era de prop l'enemic, a la frontera mateix. I costa creure que l'exèrcit israelià no s'adonés que allà s'hi podia perpetrar un atac.

"Ho tornaran a provar"

A la banda dreta del camí, sobre una fil·lerada, banderes d'Israel reten homenatge a tots els que no han pogut tornar a casa. Patrulles de l'exèrcit passen sovint per aquí, tot i que el post més pròxim ja no està ocupat per Hezbollah sinó per soldats libanesos. La força internacional (Finul) prohibeix a Hezbollah acostar-se a la frontera. En el seu trajecte, les patrulles trepitgen el rectangle negre que recorda el Hammer destrossat. "No en tinc cap dubte: ho tornaran a provar", diu Kobi Marom, coronel a la reserva, resumint el sentiment de la majoria. "Són intel·ligents. Usaran una altra tècnica per tornar-nos a sorprendre". ■

Netanyahu i la seva esposa dimarts durant les votacions internes per elegir el nou cap del Likud ■ NATI SHOCHAT / EFE

Netanyahu, reelegit líder del Likud

- L'"expremier" israelià s'imposa a les primàries amb més del 70% dels vots
- Promet un rumb centrista al partit

J.B.
JERUSALEM. CORRESPONSAL

Benjamin Netanyahu, cap del partit Likud i de l'oposició israeliana, ja pot respirar tranquil. Si bé totes les enquestes li auguraven una clara victòria a les eleccions primàries del seu partit, celebrades dimarts, la gran incògnita era saber quin percentatge de vots obtindria el seu rival, Moshe Feiglin, un colon oposat a tota concessió territorial als palestins que aspira des de fa anys a liderar el Likud.

Conscient que el sector afí al seu rival ultradretà és molt disciplinat i que la coincidència amb les vacances d'estiu podria desmobilitzar els seus propis partidaris, Netanyahu va animar els militants a votar. La indiferència podria haver enfortit exageradament Feiglin i, en conseqüència, afeblit la seva posició de líder gairebé indiscutit del partit.

Però ahir, després d'haver recollit el 73% dels vots, Netanyahu es va afanyar a fer un pas endavant. "S'ha acabat la contesa interna i a partir de demà [avui], concentrarem els nostres esforços a portar

un nou lideratge a Israel", va proclamar el reelegit cap del Likud, donant a entendre que la pròxima batalla la lliurarà com a candidat a primer ministre. Per això, va prometre un rumb centrista al partit i que el sector extremista de Feiglin no hi tindrà "cap influència".

La xifra

1996

és l'any en què Netanyahu va ser nomenat primer ministre. El 1999 va perdre les eleccions davant el laborista Barak.

L'optimisme de Netanyahu es basa en els sondejos publicats a la premsa, que, de forma majoritària, vaticinen una victòria del Likud en cas que s'avancesin les eleccions generals, previstes per al 2010.

Tot i que, per ara, no es parla d'eleccions anticipades, el primer ministre, Ehud Olmert, té els índexs de popularitat per terra a causa de la seva pessima conducció de la guerra contra Hezbollah, ara fa un any. ■